

ἄνδρα της ὡς μηχανὴν προσδιορισμένην διὰ τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν ἰδιοτροπιῶν της.

Πολλὰκις νυμφεύονται ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ δὲ Κύ-
ριος εἰς τὸν ὁποῖον προτείνουσι σύζυγόν τινα δὲν ἐρωτᾷ
ἐὰν αὕτη εἴναι μεγάλη ἢ μικρά, μελαγχρινὴ ἢ ξανθὴ,
εὐμορφος ἢ δύσμορφος, εἰρηνικὴ καὶ φιλήσυχος, ἢ φι-
λῆρις καὶ φύλκρος, καλὴ ἢ κακὴ; ἀλλ' ἐρωτᾷ μόνον
· Πόσα ἔχει · καὶ ἐὰν μὲν ἔχῃ πολλὰ χρήματα, τὴν
νυμφεύεται, εἰδμεν, κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναχωρεῖ
χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἄλλην.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του ὡς ἰδιοκτησίαν,
καὶ διαφυλάττει δι' αὐτὰ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα νὰ
τὰ ἐξυλίσῃ ὅταν καὶ ὅταν θέλῃ· ὅσοι δὲ δὲν ἔχουσιν τὸν
ὀλικὸν πρὸς τοῦτο καιρὸν, ἐπιφορτίζουσιν ἄλλον τινα
τὸν ὁποῖον διομᾷζουσι διδάσκαλον, ὅστις τεινάζει
ἀκαταπαύστως τὴν βίχην τῶν ἐμπιστευθέντων εἰς αὐ-
τὸν παιδιῶν, ὑπὸ τὴν ἐντιμον πρόφασιν τοῦ νὰ μορφώσῃ
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν των.

Εἰς τὰ γυμνάσια, καὶ ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ καταστή-
ματα, ὁ ἄνθρωπος, διδάσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ
ἀχρηστά καὶ ἀνωφελῆ, κἀνὲν δὲ ἐξ ἐκείνων ἄτινα μί-
αν ἡμέραν θέλουσι τῷ χρησιμῆ. Σπουδαζοὺς τὴν
Ταρταρικὴν καὶ Σινικὴν γλώσσαν, καὶ ἄλλα βατα-
ρίσματα, καὶ ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σχολείου ὡς τελειοδύ-
δακτῆς, ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη τοῦ τόπου
του· θεματογράφει, καὶ στιχοιουργεῖ ὡς οἱ μεγάλοι
συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος; γνωρίζει ἀπὸ στήθους
τοὺς γραμματικῶς καὶ συντακτικῶς κανόνας, δὲν δύ-
ναι ὅμως νὰ γράψῃ οὐδὲ διςτιχον ἐπιστολὴν κα-
τὰ παράκλησιν τοῦ νερακουδαλῆτος του. Τοιοῦτο
τρόπως ἐξοδεύει τὴν ὥραιότεραν τῆς νεότητος του ἐ-
ποχὴν, διὰ νὰ μάθῃ πράγματα τὰ ὁποῖα τάχιιστα θέ-
λει λησμονῆσαι. Μετὰ δὲ τινὰς χρόνους σπουδῆς, τῷ
δίδουσιν ἓν εἰπλωμα, δι' οὗ ἔχει τὴν ἀδειαν ὡς ἱατρός, νὰ
φονεύῃ τοὺς συμπολίτας του ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι θε-
ραπεύει τὰς ἀσθενείας (τὰς ὁποίας δὲν ἔχουσιν) καὶ ὡς
δικηγόρος, νὰ ψεύδεται δημοσίᾳ, ὑπεραπαιζόμενος τοῦ;
ἔχοντας ἀδικον, καὶ συεργῶν εἰς τὴν καταδικὴν ἐ-
κείνων ὅστις ἔχουσιν δίκαιον.

Ἐν μέρσι τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει τὴν παράξενον
ἰδιοτροπίαν νὰ ἐμποδίζῃ τὸ ἄλλο διὰ πάντας πρᾶξιν αὐτοῦ.

Θέλει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐντὸς ἐνὸς
δοκτατικοῦ; — φυλακίσειςαι.

Ἀλιεύεις ἄνευ ἀδείας; — φυλακίσειςαι.

Φονεύεις τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ; — φυλακίσειςαι.

Λέγεις εἰς ἓνα ὁμοῖόν σου Πειῶ; — φυλακίσειςαι.

Ἀρνῆσαι νὰ ὑπάγῃς εἰς ὑπηρεσίαν; — φυλακίσειςαι.

Καὶ πάντοτε φυλακίσειςαι, ὡς ἂν καμὴς ἓν βῆμα ἢ
μῖαν χειρονομίαν μὴ παρὰ τὸν νόμον προσατομένην. (1)

Οἱ ἄνθρωποι ὑπολήπτονται τὸν ἔχοντα χρήματα,
καὶ καταφρονοῦσι τὸν μὴ ἔχοντα· θαυμάζουσιν καὶ
ἐπαινοῦσι τὸν πλούσιον ὡς ἂν λέγει ἀνόητόν τι
(καὶ σπανίως οἱ πλοῦσιοι ὁμιλοῦσι μὲ φρόνησιν)
περιπαίξωσι δὲ κατὰ πρόσωπον τὸν πτωχὸν τὸν
εἰπόντα σπουδαῖον τι. Μετρώσι τὴν εὐφύαν καὶ ἀξίαν

τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν εἰσοδημάτων του· ὅταν
δὲ ἀποθάνῃ ὁ μηδεμίαν ἀξίαν ἔχων πλούσιος, πε-
ρικλείουσι τὸ σῶμα του εἰς μολύβδινον κιβώτιον, τὸ
ταριχεύουσι, διὰ νὰ τὸ προφυλάξωσιν ἀπὸ τοῦ σκώληκος,
καὶ τοῦ οἰκοδομοῦσι μαρμάρινον Μαυσωλεῖον· ῥίπτουσιν
δὲ εἰς ἓνα λάκκον, καὶ ἀφίρουν νὰ σαπῇ τὸν με-
γάλην ἀξίαν ἔχοντα.

Τέλος πάντων, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δηλ.
τὸ πλεόν ἀσυνεπές, ἄστατον, καὶ κοῦφον ἐν τῆς
πλάσεως, καὶ δύνασθε νὰ πεισθῇτε περὶ τοῦτου,
διότι καταναλίσκει τὴν ζωὴν του πράττων ὅτι οἱ
φυσικοὶ νόμοι ἀπαγορεύουσι, καὶ ἀποφεύγων πᾶν ὅτι
ἐπιτάτουσιν· διὰ τοῦτο ἐκ πάντων τῶν ζῶων εἶναι
τὸ μόνον δυστυχὲς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἰδοὺ, ἀδελφοί, ὅσα καρατηρήσεις ἡδυνήθησαν νὰ
συλλέξω διὰ τὸ ἀπατηλὸν τοῦτο καὶ φιλόφουδον ἐν
τὸ ὁποῖον καλεῖται ἄνθρωπος· τὸ ὁποῖον καθ' ἡμέραν
ἐπαίνει τὸν ἑαυτὸν του, καὶ τὸν διομᾷζει ἐπὶ τῆς
θεοῦ, ἐν ᾧ βλέπει ὀλιγώτερον τοῦ συναδελφοῦ μας
ἀπαλάκκος καὶ βαδίζει λοξώτερον τοῦ φίλου μας καρ-
κίνου. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω χάριν τῆς ἀληθείας
ὅτι εὐρίθη μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀγαθὴ τις καὶ ἀπλὴ
καρδία, ἥτις οἰκτεῖρουσα τὰ λοιπὰ ζῶα διὰ τὴν θέσιν εἰς
τὴν ὁποῖαν ἡθέλησεν ὁ ἄνθρωπος νὰ τὰ περιορίσῃ, μοι
ἐχορήγησε, διὰ τὸ ὑπομνημᾶ μου τοῦτο, πολλὰς πλη-
ροφορίας, καὶ πᾶσαν δυνατὴν εὐκολίαν, ἥθελε δὲ εἶσθαι
ἐλλειψίς ἀσυγχώρητο, ἔαν, πρὶν τελειώσω τὸ ὑπόμνημα
μου τοῦτο, δὲν ἀνκφέρω στίχους τινὰς τοὺς ὁποῖους ὁ
καλὸς αὐτὸς ποιητὴς μοι ἀφιέρωσεν.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΙΚΡΟΤΗΣ.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐ γ ε ρ ἐς ἐπὶ τῆς γῆς μας
(πλάσμα !

Νομίζει ὅτι δι' αὐτὸν τὸ Σύμπαν ἐποιήθη,
διὰ αὐτόν! ὅστις γυμνὰς στὸν Κόσμον ἐγεννήθη,
καὶ εἶναι ἀβλύγητος καὶ φιλαντίας φάσμα.

Τὴν ὑπαρξίν του χίμαιραι, τὸν νοῦν του, τρέφει
(πλάτνει,

Πλὴν ὅτι, μ' ὅσα ἐπραξε καὶ ὅσα διανοήθη
εἶναι μικρὸς, πλὴν μικρὸς, δὲν τὸ καταλαμβάνει.

τὸ νοῦν μου, λέγει, δύναται τὴν φύσιν νὰ δαμάσῃ,
ν' εἴμαι τοῦ Κόσμου βασιλεὺς, καὶ Μόναρχος τῶν
(ζώων. »

— Πολλὰκις πλὴν ἀπέθατε μετὰ κλανθῶν καὶ γόων,
διότι εἶχεν ἔντομον τὸν πόδα του δαγκάσει !

Βαδίζει κα' εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κεφαλὴ του θβάει,
Μεθ' αὐτὸν πλοῦτη καὶ τιμὰς καὶ εὐκλειαν ἡρώων,
ν' Ἀλλ' ὅτι εἶναι μικρὸς δὲν τὸ καταλαμβάνει !

Μοῦ λέγουσι ὅτι τοῦ Θεοῦ ἡ παντοκράτης παλάμη
Κατ' ἰδικὴν του καὶ ἡμᾶς εἰκόνα εἶχε κτίσει,
Τὸ ὄνομα του προσκυνῶ, πλὴν (ὡς μὲ συγχωρήσῃ)
Τὴν γελωτογραφίαν του ἠθέλησε νὰ κάμῃ.

Ἐκεῖνος εἶναι μέγιστος, κα' ἡμεῖς γελῶτες ῥάνοι
Στὸν κόσμον ὅμως ἤθελε κα' ὁ ῥάνος εὐτυχίσῃ
Τοῦ ῥάνου τὴν μικρότητα ἐὰν καταλάβῃ.

Θ. Γ. Ὁρφαρίδης.

(1) Ἄς μὴ λησμονήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ ῥήτωρ
εἶναι πύθλος.